

Скільки треба для щастя

Євген Дудар

Скільки людині треба для щастя?

Одному досить позачергово взяти пляшку. Другому — "Волгу". Третьому сісти в півпорожній автобус...

Мені для щастя потрібен був вітряк. Звичайний чотирьох-лопатевий легенький вітряк. Я збирався літати.

Організм кожної людини чогось потребує. Організм гурмана потребує їжі. Організм алкоголіка — напоїв. Мій організм потребував літати.

Тому я конструював персональний літальний апарат. На вигляд то була дуже проста машина. Схожа на вертоліт. Звичайний з алюмінієвих трубок стілець, які бувають у їдальнях. Під сидінням невеличкий двигун. Від сидіння тягнулася алюмінієва труба, як ото розвора в возі, а на ній вітрячок. Такий, як на хвості у вертольота. По спинці догори тягнулася вісь. А на тій осі мав бути отой вітряк, якого мені так бракувало для щастя.

Я перепитав усіх своїх колег-механізаторів. Перенюхав усі навколишні села. Вітряка не було.

А мене нестримно вабило небо!

Нарешті одного дня хлопці, що працювали в місті на заводі, привезли мені вітряк. Що то був для мене за день! Жінка, яка щодня висмикувала мені нерви, здавалася найчуйнішим невропатологом. Діти, яких я називав безхвостими чортами, виглядали безкрилими ангелами.

Я не пішов на роботу. Одразу ж узявся монтувати вітряк.

Деся опівдні все було готове.

Повідганяв дітей. Зодягнув мотоциклетний шолом. Прив'язався до сидіння й сіпнув за ручку двигуна.

Подвір'я наповнилося диркотінням.

Діти з-за огорожі стежили за кожним рухом. А коли лопасті вітряка почали розганяти з подвір'я пилу, дружно закричали: "Ура!"

Мене почало підносити вгору. Було таке відчуття, ніби ангели несуть на руках на сьоме небо. Щоправда, вертоліт крутило в горизонтальній площині, хитало у вертикальній, але я летів.

Саме в ту хвилину, коли я був над сусідовою хатою, мотор чхнув, і мене різко сіпнуло. Я збив сусідові телевізійну антену і впав у кукурудзу.

Цей мій випробувальний політ довго коментували в селі. Проте я не звертав на те найменшої уваги, як не звертають уваги закохані на пересуди недоброзичливців. І я був щасливий, як закоханий. Крім свого вертольота, я нічого не бачив. За торохкотінням його мотора не чув навіть торохтіння жінки. Я готувався до серйозного польоту.

Був погідний недільний ранок. Шофер Семен вивіз мене за село. Де менше очей і

менше язиків. Я ще раз перевірів ходові вузли. Вмостився у сидінні. Сіпнув ручку. І мене понесло. Теж крутило й колихало, як і першого разу. Тільки тепер піднесло вище. І несло швидше. Земля піді мною почала витанцьовувати. Семена не бачив, тільки чув ізнизу його крик. Я заплющив очі. Розплющив — і все в мені затерпло. Мене несло на лінію високої напруги. Я сіпав ручки управління. Але моя машина витанцьовувала, як корова на льоду. Нарешті пронесло над дротами. Винесло над ліс. Повиснути на дереві було не так уже й приємно. Але радше це, ніж на лінії електропередачі.

Коли Семен і кілька пастухів допомогли мені спуститися з дерева і я торкнувся землі, невимовна радість охопила мене. Я, здавалось, був найщасливіший у світі. Я плюнув на свій понівечений літальний апарат. Глянув радісно навкруги. Сказав Семенові:

— Яке щастя, що я не замотався в електродротах, яке щастя, що я приземлився!..

Справді, як небагато людині треба для щастя!